

Me veropakolaiset

Jos joku on ymmärtänyt, että minä jotenkin uhkailisin Suomen valtiota, väärin on ymmärtänyt. En minä uhkaile, sanonpahan vain, että meikäläisen verotusta pitää keventää. Muuten lähdän ulkomaille.

Ajatus tuli mieleen, kun taas kerran täytin veroilmoitusta; sellainen meidän muutamien pitää edelleen täyttää, vaikka veroherra tietää asiamme paljon paremmin kuin me itse. Se haluaa - veroherra nimittäin - ilmeisesti katsoa, millä konstilla tänä vuonna yritetään luikerrella. Velvollinen itse ei sitä tiedäkään, kun ei ymmärrä veroilmoituksestaan mitään.

Veroja siis menee paljonlaisesti, vaikken ole edes rahastanut optioitani. Ei niitä tosin olekaan. Voin kuitenkin vielä harkita Suomeen jäämistä, jos valtio suostuu pudottamaan verotustani sanotaan vaikka puoleen. Kyllä se valtiolle kannattaa, sillä parempihan on munittaa kanalla edes puolikkaita kultamunia kuin menettää koko otus.

Että mihin sitten lähtisin? No vaikka Kanariansaarille viikoksi. Se panee varmasti verokarhun ajattelemaan kahteen kertaan, miten aikoo verottaa ensi vuonna. Jos ei viikko tepsii, saatanpa viettää Kanarialla toisenkin. Kyllä siellä nähtävää riittää, eikä tule kohtuuttoman kalliiksikaan. Olen laskeskellut, että homma kääntyy voiton puolelle, jos kahden viikon matka keventää verotusta noin tuhat euroa.

Ulkomaille lähtemisen teho on testattu korkealla tasolla. Tasavallan presidentti Tarja Halonen kävi äsken pari viikkoa Vietnamin, ja tietävästi hänen ei nyt tarvitse maksaa veroja ollenkaan. Tosin hän on vielä jostakin syystä menossa myös Salt Lake Cityyn - yrittäneekö päästä eroon myös valiokuntaneuvoksen veroista. Tai ehkä koko valiokuntaneuvoksesta, jos tämä sattuisi vaikka eksymään. Siinä suunnitelmassa on kyllä riskinsä, sillä Salt Lake City on moniavioisten mormonien pääkaupunki, joten valiokuntaneuvos saattaa palata useamman vaimon kanssa.

Mutta takaisin asiaan, verotukseen. Saattaa olla, ettei verokarhu peljästy tarpeeksi yhden meikäläisen aikomuksista lähteä ulkomaille. Siltä varalta ilmoitan, että jos lähdän, vien mukani Nokian kännykkäni ja Nordean pankkikorttini. Luulenpa melkein, että Jorma Ollila ja Vesa Vainio tulevat täältä pyrstystä ja pakkasesta kipin kapin perässäni, kun näkevät tekstiviesteistäni ja tiliotteestani, kuinka lystiä minulla on etelän auringon alla. Eivät he tietysti voi firmojaankaan jättää heitteille kotimaahan, vaan ottavat ne mukaansa. Jos kännykkäräätäli ja setelisuutari katoavat maasta, niiden vanavedessä tulevat loputkin suomalaisyritykset, joista viimeinen sammuttaa valot Suomesta lähtiessään.

Mitäs sitten sanovat Lipponen ja Niinistö? Verojen alentaminen on jo myöhäistä, kun ei ole enää veronmaksajakaan. Mutta kuten sanottu, tämä ei ole uhkaus, tämä on toteamus.

